

**Duško
Praštalo,
tisti pravi
beli mag**

Bolezni moramo odvzeti HRANO

Povedati moram, da sem bil nemalo vznejevoljen, ko si je duhovni skrbnik naše finančne ministrice v javnosti priboril vzdevek »beli mag«. Če sem iskren, sem bil kar malo prizadet. Ko sem namreč pred desetletjem napisal portret Duška Praštala za Mladino, sem ga ljubeče naslovil prav Beli mag. In da bi zdaj ta prestižni naziv pripadel gospodu Dragutinu? Ki naj bi, kot smo prebrali prav v naši reviji, vernice na svojih mašah pred vsemi uživaško grabil za prsi? No, to se mi resnično ne zdi prav! Tudi zato ne, ker je Duško Praštalo eden od denimo petih najbolj dobrosrčnih ljudi, kar sem jih v življenju imel milost spoznati.

Tekst: **JURE ALEKSIČ**
Foto: **ŠIMEN ZUPANČIČ**

Hecno, kako se stvari obrnejo ... A ko sem ga prvič srečal, mi je bil hudičevo zoprni! Njegovo ordinacijo sem obiskal na priporočilo tedanjega dekleta, ki mu je precej spektakularno ozdravil ubijalske alergije. Na Duškovo skupinsko terapijo v kletni etaži Bežigrayskih dvorov sem tako prišel s precej velikimi pričakovanji. A ker se za moj razvajeni vročični um na skupinski terapiji ni dogajalo nič zanimivega, sem iz nahrbtnika hitro potegnili revijo.

Bila je to neka prav nikomur koristna neumnost, mislim, da o angleški rockovski sceni v sedemdesetih letih ali nekaj sorodnega. Zatopil sem se v branje, povsem

šega pravega belega maga po imenu Duško pa se je začela v Sanskem Mostu, bosanskem mestecu blizu Banjaluke. Očitno mu je bilo marsikaj že položeno v zibelko. Njegova babica, ki je živila sto sedem let, je bila v regiji manjša zdravilska legenda, ljudje so se od vsepovsod zgrinjali k njej. In tako je tudi Duško v sebi vedno pestoval močno željo delati dobro in je s svojo energijo že od malega pomagal sosedam, ki so v ledeni reki Zdeni prale perilo in jih je zato trgalo v rokah. »Vedno sem čutil, da imam neki dar,« se spominja Duško, »in zato imam tudi večjo dolžnost, da nekaj dam.«

To veliko zrno altruizma v sebi je začel že v osnovni šoli načrtno

je Duško Praštalo že energetsko pomagal vsem tabornikom ... In že takrat so ga zdravniki karali, kaj vendar vtika nos tja, kamor ne sodi! Vse do danes jim Duško odgovarja: »Pa saj ne mislim nič slabega – samo čutim, da to moram narediti!«

Duškova mlajša odrasla doba sicer ni dala slutiti, da se bo s časom prelevil v takšen zdravilski dinam. Najprej je bil trgovec v veleblagovnici. S svojo udarniško vneemo je hitro osvojil prestižni naslov *mladi delavec samoupravljavec 1975*. A ker je preveč »kritiziral« (beri: vztrajal pri tistih drobnih bedarijah, kot so čisti računi), si je hitro nabral za večji mestni vrtec sovražnikov.

sko položil na ranjeno mesto. Kot v filmu se je potem kmalu zavihtel na vodstveni položaj v močni zavodovalnici ... A kaj, ko mu je to puščalo komajda časa za prhanje, kaj šele za poglobljeno meditacijo. Nekaj v njem pa je zelo dobro vedelo, da je bil na ta svet poslan v druge namene.

»Čez šest mesecev sem bila že bp!« Maga vsem magov po imenu Zdenko Domančič je prvič videl na televiziji. Bilo je v neki pogovorni oddaji na Kanalu A – in ko ga je uzrl, je Duško samo otrpnil in gledal. »Teh stvari se ne da dobro pojasniti ... A nekaj v meni je preprosto vedelo: to je prava oseba zame. To bo moj učitelj.« Vtis, da gre za usodno vez, se je še okrepil, ko se je Zdenko čez pol leta dokončno zasedel v Kranjski Gori. Ker je Duška vmes še bolj načela huda poškodba rame, se je ob prvi priliki zapeljal tja. »Prvič sva se z Zdenkom samo spogledala in oba sva imela močan občutek, da se že dolgo poznavata,« se spominja Duško: »Nobeno naključje ni bilo, da mi je v rami odleglo že po prvi terapiji! Pa sem prej poskusil s skoraj čisto vsem – pomagalo ni niti 27 akupunkturnih seans!«

Ker je začutil, da je to njegovo pravo poslanstvo, se je vanj vrغل brez zavor in rezerv. Začel je doma in kar nekaj časa je zaslužil le toliko, da je komaj plačal elektriko. A rezultati so prišli. Dober glas o Duškovih uspehih se je počasi razširil, in kmalu si je že lahko najel neogrevano sobico ob nogometnem igrišču v Vevčah. Dejstvo, da so ljudje zmrzovali v bundah, da so le prišli na vrsto pri nje-

pozabil na okolico ... dokler se ni nadme kar naenkrat zgrnila senca in s prstom močno pobobnala po reviji. »Tukaj ne beremo, tukaj smo na terapiji!« mi je zabičala. (Čeprav se je slišalo bolj kot: »TUKAJ NE BEREMO! TUKAJ SMO NA TERAPIJI!«)

Revijo sem sicer pridno spravil nazaj v nahrbtnik, se pa do danes zelo jasno spomnim misli: O ježeš, kakšen zatežen kreten! Oziroma: O JEŽEŠ, KAKŠEN ZATEŽEN KRETEN!!!

Miada leta. Moj um je bil seveda še kako togoten. Kot vedno ga je najbolj razpištolilo, da ga je nekdo poklical nazaj v to zanj nevzdržno puščavo tukaj in zdaj. A to je bila v resnici samo prva od številnih lekcij, ki mi jih je poklonil Duško Praštalo. Lekcij, ki so me še kako utrdile za večno brutalno bitko z norcem, ki ga vsi prenašamo v glavi ... z norcem, ki ga Duško s poznavalskim nasmeškom najraje imenuje Podstrešnik.

Duško je bil član prve generacije učencev Zdenka Domančiča na slovenski grudi. Z utemeljiteljem najučinkovitejše bioenergetske metode na naših tleh sta se tudi osebno tako zblížala, da mu je bil Zdenko za poročno prič. Pot na

širiti s študiranjem joge in drugih orientalskih praks. Pa čeprav to ni nujno naletelo na največje odobravanje okolice. »Sine, če boš tako nadaljeval, te bodo razglasili za Budo!« ga je nekoč resno posvaril oče – kot bi bila to ena najbolj srhljivih stvari, ki se lahko človeku zgodijo. V srednji šoli

V Slovenijo je prišel, ker je kot sekretar občinskega mladinskega komiteja dokončno sprevidel vso bedo, kot pravi, »kurbarije v politiki«. V aklimatizacijski dobi je delal v gradbenem podjetju kot voznik. Ob nesrečah na delovišču je bil vedno med prvimi ob poškodovancu in svoje dlani je nagon-

Duško v elementu: temu terapijskemu prijemu po metodi Zdenka Domančiča se strokovno reče psihokineza.

Naša prva duhovna in tako tudi zdravstvena dolžnost je, da ljubimo – čim več, čim močneje in čim bolj čisto.

govih magičnih rokah, je bilo najboljše poroštvo za nadaljnje delo.

Duško se je hitro izmojstril in zadovoljne stranke so se enako hitro namnožile. Popolno potrditve svojih zmožnosti je dobil, ko je hude bolezni ozdravil svojo življenjsko družico Alenko, ki se je odločila, da se bo poskusila prebiti povsem brez obsevanj in zdravil. »Na prvi kontroli po šestih mesecih sem bila že bp,« se znova mladostna Alenka smehlja danes, »moj zdravnik je osuplo prhnil, da sem bolj zdrava kot on!«

Zapacana mašina. Duškove terapije so klasične skupinske terapije po metodi Zdenka Domančiča. Sam pravi, da se vsak od nas rodi z osnovnim programom za zdravje. Ta program naj bi nas držal v normalnih duhovnih tirnicah, kar pomeni predvsem vztrajno zmerno rast. »A kaj,« hitro doda Duško, »ko smo ranljivi za vse mogoče motnje in smeti! In če zelo ne pazimo, se nam z virusi zapaca cela mašina.«

Na srečo zna to našo nesrečno tuzemsko mašino metoda Zdenka Domančiča z bioenergijo znova formatirati. »To je pametna energija, ki za vsakogar zelo dobro ve, kakšen je njegov operacijski sistem,« pojasnjuje Duško. »Ta energija je kot protivirusni program. Če pa je bolnikov osnovni operacijski sistem preveč poškodovan, ga energija naloži na novo, tako kot je včasih treba naložiti Okna.«

Pri tem je pomembna predvsem vztrajnost. »Ne moremo pričakovati, da bomo dvakrat prišli na terapijo in bomo že kot novi! Bolezen je rezultanta človekovega celotnega duhovnega življenja. Škoda je običajno nastajala dolgo časa, torej je ni mogoče popraviti čez noč. Pravo ozdravljenje je tako sprememba v načinu življenja. Bolezni moramo odvzeti hrano in njeni najslajši grizljaji so običajno slabe življenjske odločitve. V radiesteziji imamo rek: kakšna je korist zdravljenja sebe, če nismo najprej pozdravili življenjskega prostora?«

Rešitev je v prijateljstvu. Recimo jim beli magi ali človeški protivirusniki – vsekakor živimo v dobi, ko jim ne manjka dela. »Ljudje so veliko bolj bolni, kot so bili,« žalostno prikima Duško. »Predvsem je bolnih veliko več mladih. To je pogojeno z novim načinom življenja. Nihče nima več časa za nič, še najmanj zase. Ljudje živijo skoraj samo še na adrenalinu. Ko jim ga zmanjka, se številni samo še sesedejo. In celo ko napol razpadejo, si ne upajo več vzeti časa zase. To je

morda najbolj žalostno od vsega. Številni pa preprosto nimajo izbire. Ves sistem je postavljen tako, da so ljudje bolni. Paraziti pač ne živijo od tega, da bi bili mi čili in zdravi, kajne?«

V resnici je celoten družbeni ustroj z mediji na čelu zasnovan tako, da spodbuja sovraštvo na račun ljubezni. »Politika je tu zato, da skrega ljudi,« samo zmajuje z glavo Duško, »v kaosu pa je najlažje vladati.« Stanje je postalo že tako demonsko, da sam ne vidi nobene uresničljive rešitve ... razen seveda na individualni ravni.

Prepričan je, da se rešitev skriva v prijateljstvu. »Z druženjem potenciramo ljubezen, torej boga

»Ne moremo pričakovati, da bomo dvakrat sedli na terapijo in bomo že kot novi! Bolezen je rezultanta človekovega celotnega duhovnega življenja. Škoda je običajno nastajala dolgo časa, torej je tudi ni mogoče popraviti čez noč. Pravo ozdravljenje je tako sprememba v načinu življenja. Bolezni moramo odvzeti hrano in njeni najslajši grizljaji so običajno slabe življenjske odločitve.«

drug v drugem. S tem se naše energije izmenjujejo in prečiščujejo. Ko daš nekemu iskren nasmešek, si samodejno dobil nagrado od Vesolja – še toliko bolj, če nisi ničesar pričakoval v povračilo. Težava je, da se nam ne da več niti petnajst metrov po snegu, da bi obiskali prijatelja. In da se slepimo, da se lahko nekoga res do taknemo z miško!«

Vse kri in blato tega sveta je treba po Duškovem mnenju pač vzeti v zakup in bodro napredovati dalje. »Stvarnik točno ve, kaj, kako in zakaj!« je eden njegovih ljubših rekov. »Tukaj na Zemlji smo zato, da dajemo in trpimo. In se s tem učimo postajati boljši do sebe in do okolice!«

(Ko sva zadnjič sedela na kavi z Zdenkom Domančičem, je sam mojster podal imeniten opis svojega učenca: »Duško ... Duško je čista dobrotta. On je po sreči tako dober, da ... Veš, kako dober je on? Tako dober, da bi bila po njegovem dovoljšnja kazen za Adolfa Eichmanna silovita brca v med-

nožje ... Duško ga najbrž sploh ne bi hotel obesiti, kot bi ga bilo seveda treba kot vojnega zločinca!« K temu opisu dodajmo samo še to, da Zdenko Domančič svojim učencem pogosto položi na srce, da ga na vsem belem svetu nič drugega ne impresionira bolj kot izključno in samo dobrota.)

Dobra praksa. O izjemnem terapevtskem dometu pa ne pričata samo mojster Zdenko in podpisani pod članek. Tu so tudi izpovedi številnih pacientov, na katere človek naleti med skupinskimi terapijami. Povprečna skupina radovednemu obiskovalcu ponudi kar nekaj fascinantnih zgodb in tudi vsaj eno resnično spektakularno, uradno medicino begajoče okrevanje. »Preživel sem trideset obsevanj in ves nabor kemoterapije,« se spominja gospod Mate, »a se mi je po začetnem izboljšanju hud adenokarcinom še poslabšal. Zato so zdravniki dodali 'imunoterapijo', kar je samo lepo ime za to, da ti namenoma sesujejo ves imunski sistem. Kolegica mi je priporočila gospoda Praštala, in čeprav nisem verjel v ta način zdravljenja, sem bil tako sesut, da nisem mogel več niti hoditi. Tako so me bolj prinesli kot pripeljali v njegovo ordinacijo. Po drugem sklopu terapij sem opazil resen učinek – takrat sem počasi lahko spet začel jesti, in to je bila prelomnica. Od takrat prido hodim na terapije, zdaj že precej normalno delujem, tudi izvidi so v redu.« Kako to komentira njegov zdravnik? »Oh, raje jim sploh ne povem, da hodim sem! Prepričan sem, da bi mi zaradi tega povzročali samo težave.«

Podobno zmagovita je zgodba mlade Barbare, ki se strinja, da ji je Duško najbrž rešil življenje. Po diagnozi kronični limfocitni tiroiditis je tudi ona doživela skoraj popoln telesni in duševni kolaps. »Sploh se nisem mogla več zbrati, moj spomin je postal čista katastrofa, utrip sem imela med ležanjem tudi do 180, v enem letu sem se zredila za 29 kilogramov. Ko so mi povedali, da naj bi bila bolezen neozdravljiva, sem začela iskati druge rešitve. Duška tudi sama sprva nisem preveč resno jemala. Kaj ima vendar to njegovo mahanje zveze z mojo ščitnico? No, ko me je počasi postavil na noge, sem zelo spremenila pogled. Sicer je kar trajalo, potrebnih je bilo celo po nekaj skloпов terapij na mesec, a zdaj sem v redu. Duško je pozdravil tudi mojo mamo, ki so ji po hudem zlomu komolca napovedali 30-odstotno invalidnost roke.«

Najbolj spektakularno zgodbo pa smo prihranili za konec. To je zgodba 16-mesečnega Nika iz Primorja, ki je imel že med nosečno-

stjo možganske krvavitve in je zato v prvem pol leta svojega življenja prestal kar trinajst operacij. V tem času je utrpel tudi tri možganske okužbe, hranjen je bil samo po sondi skozi nos, ob hipotonosti pa se je pojavila še huda epilepsija. »Nemogoče je opisati, kako je trpel,« se spominja Nikova mamičica Nataša. »Zalivala ga je sluz, ves čas je bruhal, vsak dan se je moral prebiti skozi več epileptičnih napadov – in to čeprav so mu dajali res 'konjska' zdravila. No, vse se je obrnilo na bolje, ko smo začeli uvajati konopljo in zelo kmalu po tem obiskali Duška. Niku je bilo že po prvi terapiji vidno bolje. Ne le da ima samo še komaj kakšen napad, v bistvu se je ... v bistvu se je zbudil – ne vem, kako naj to drugače opišem! Njegov pogled je veliko živahnejši, prebava je dosti boljša, ker ni več napadov, bolje spi, lažje se gibata ... Skratka, celostno se je okrepil, pa je že zelo slabo kazalo.«

»Ko curlja, ne ko se je podrl jez!« O čemer koli že pacient razglablja z Duškom med terapijo, se tok pogovora vedno kaj hitro obrne nazaj na bitko s Podstrešnikom. Na skupinskih terapijah je mogoče z njim parlamentirati o marsičem, samo o tej bitki ne. V zvezi s tem je njegova ordinacija v Bežigravskih dvorih nekakšna Duškoslavija, kjer vladajo jasno določena pravila dobronamernega diktatorja. Pot do ozdravitve namreč vedno vodi skozi boj z norcem v naši glavi. S tistim zdaj dobrihakočim se in zdaj neusmiljeno kritičnim glasom, ki nam brani, da bi se sploh lahko naučili prisluhniti lastnemu telesu. Ki vztrajno preglašata simptome, dokler resno ne zabredemo v bolezen. »Težavo je najbolje odpravljati takrat, ko samo curlja,« se modro nasmehne Duško, »ne pa ko se je že podrl jez! Pa še nekaj je treba razumeti: ko vzamemo tableto, glava boli še naprej, le da mi tega ne vemo!«

Predvsem pa je po njegovem naša prva duhovna in tako tudi zdravstvena dolžnost, da ljubimo – čim več, čim močneje in čim bolj čisto. »Čutenje in dajanje ljubezni je tista izkušnja, ob kateri se človek počuti močnejšega od vsakega kralja. V primerjavi s tem je prejemanje ljubezni zelo zelo slabotno izkustvo. Kdor se z njim prehitro zadovolji in se potem preveč navedi nanj, postane kot berač. Mi pa se na ta svet nismo rodili, da bi bili berači. Trik je v tem, da svoj um zdesiramo, da služimo našemu srcu, logiko pa vprežemo v službo ljubezni. Šele potem lahko življenje postane festival svetlobe.« ■